

REGELE FERDINAND ÎNTÂIUL, PĂRINTELE PATRIEI

KING FERDINAND 1ST, FATHER OF THE HOMELAND

General de brigadă (r) prof. univ. dr. Florian TUCĂ*

Colonel (r) prof. univ. dr. Eugen SITEANU**

Rezumat: Obiectivul principal al acestui articol este acela de a prezenta un punct de vedere cu privire la motivele pentru care considerăm că regele Ferdinand I-ul este părintele patriei noastre. Un motiv ar fi acela că, la fel cum și alte state au părinții lor fondatori ca, de exemplu Italia, pentru care regele Victor Emmanuel II este numit „padre de la patria”, tot astfel și România îl are pe marele rege Ferdinand I-ul întregitorul, care a unit pe toți românii de pe cele două părți ale Carpaților într-un singur stat centralizat: România Mare, în anul 1918.

Cuvinte-cheie: Ferdinand I-ul al României; întregitor; părinte al patriei; regina Maria; surse istorice; unire.

Abstract: The main objective of this article is to present a viewpoint as to the reasons for which we consider king Ferdinand 1st the father of our homeland. One such reason would be that, the same as other countries have their founding fathers, like – for instance – Italy, for which king Victor Emanuel 2nd is called “padre de la patria”, so does Romania in the person of the great king Ferdinand 1st the Unifier, who reunited all of the Romanians living on both sides of the Carpathians into a single, centralized state: i.e., the Greater Romania, in 1918.

Keywords: Ferdinand 1st of Romania; the Unifier; father of the nation; queen Maria; historical sources; unification.

Vom începe acest articol, oarecum altfel decât în mod obișnuit și anume prin a emite unele puncte de vedere care, după opiniile noastre reprezintă adevăruri evidente și de necontestat. Vom afirma încă de la început faptul că Regele Ferdinand I al României (1914-1927) poate fi considerat „Părintele Patriei” sau „Părintele României Mari”, iar Regina Maria, minunata soție a Suveranului, va fi considerată (denumită) în epocă în trei feluri și anume: „Mama tuturor românilor”, „Mama răniților” și „Mama tuturor celor necăjiți”. Sunt adevăruri care pot fi

* Membru al Academiei Oamenilor de Știință din România

** Prof. univ. dr., membru corespondent al Academiei Oamenilor de Știință din România, E-mail: esiteanu@yahoo.com

dovedite prin fapte și prin prestațiile de excepție ale celor două ilustre personalități la care ne referim: Regele Ferdinand și Regina Maria.

În timpul domniei regelui Ferdinand I și a soției sale, s-a realizat, în ziua cea mai mare a neamului nostru, ziua istorică de 1 decembrie 1918, Unirea cea Mare, care era visul de veacuri al tuturor românilor din spațiul Carpato-Danubiano-Pontic. Momentul istoric a putut fi realizat, în principal, datorită bărbăției, vitejiei și eroismului dovedit pe câmpurile de luptă ale Primului Război Mondial de către ostașii români.

De altfel, potrivit celor consemnate în documentul istoric sau în manifestul prin care suveranul României s-a adresat poporului și armatei în noaptea în care oștirea noastră a intrat în luptă (14 spre 15 august 1916), sunt consemnate cu claritate scopurile adevărate ale intrării României în campania mondială.

La 14 august 1916 regele Ferdinand I-ul a convocat Consiliul de Coroană care a luat decizia ca România să intre în Marele Război alături de forțele Antantei. Regele se exprima astfel în Proclamația către Țară:

„Pentru neamul nostru el (războiul –n.n.) a adus ziua așteptată de veacuri de conștiința națională, ziua unirii lui.

După vremuri îndelungate de nenorociri și de grele încercări, înaintașii noștri au reușit să întemeieze Statul Român prin Unirea Principatelor (5 și 24 ianuarie 1859 – n.n.), prin războiul independenței (din 1877-1878 – n.n.), prin munca lor neobosită pentru renașterea națională.

Astăzi ne este dat nouă să întregim opera lor, închegând pentru totdeauna ceiace Mihai Viteazul a înfăptuit numai pentru o clipă: unirea Românilor de pe cele două părți ale Carpaților.

De noi atârnă astăzi să scăpăm de sub stăpânirea străină pe frații noștri de peste munți și din plaiurile Bucovinei, unde Ștefan cel Mare doarme somnul lui de veci.

În noi, în virtuțile, în vitejia noastră, stă putința de a le reda dreptul ca într-o Românie întregită și liberă de la Tisa până la mare, să propășească în pace potrivit datinilor și aspirațiilor gînteii noastre.”¹³⁶

Din Consiliul de Coroană a făcut parte și Petre Carp, care a încercat să-l convingă pe Ferdinand I-ul să nu lupte împotriva Germaniei: „Nu-i putem învinge pe Hohenzollerni!” Dar acest îi răspunse ca un mare rege: „Vă înșelați, domnule Carp..., deja l-am învins pe unul dintre ei: pe mine însumi...”¹³⁷ Istoria i-a dat dreptate pentru că singurul Hohenzollern care a continuat să domnească după încheierea Marelui Război a fost Ferdinand I-ul al României.

¹³⁶http://www.historia.ro/exclusiv_web/general/articol/proclamatia-regelui-ferdinand-intrarea-romaniei-razboi-un-neam-intreg

¹³⁷

La 27 martie, la Chișinău, a fost adoptată următoarea Declarație:

„În numele poporului Basarabiei, Sfatul Țării declară:

Republica Democratică Moldovenească (Basarabia), în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea Neagră și vechile granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric și a dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să-și hotărască soarta lor, de azi înainte și pentru totdeauna se unește cu mama ei România.”

În ziua de 28 noiembrie, a fost votat la Cernăuți documentul care prevedea:

„Congresul General al Bucovinei, întrupând suprema putere a țării și fiind investiți singuri cu putere legiuitoare,

În numele suveranității naționale,

Hotărâm:

Unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României.

La 1 decembrie 1918, era adoptată Rezoluția care începea cu aceste cuvinte: Adunarea Națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba-Iulia în ziua de 18 noiembrie/1 decembrie 1918, decretează unirea acelor români și a teritoriilor locuite de dânsii cu România.”

Cu gândurile lor curate și însuflețite de țelul suprem în care România intră în Războiul cel Mare, armata română, în fruntea căreia se afla regele Ferdinand, s-a avântat în luptă cu un elan și cu o vitejie de nestăvilite, înscriind pagini eroice în numeroase încleștări, ca, de pildă, la trecătorile Carpaților, apoi pe linia Dunării, în Dobrogea, în Muntenia (la Prunaru, Robănești și pe Neajlov și Argeș), și în cele din urmă, pe fronturile din Moldova (Mărăști, Mărășești și Oituz). După datele pe care le deținem, pe timpul acelor încleștări la care ne-am referit, dar și în celelalte lupte, și-au jertfit viețile, au fost răniți sau dați dispăruți, circa un milion de fii ai României. Aceste jertfe și pierderi umane aveau să stea, de drept și de fapt, la temelie înfăptuirii Marii noastre Uniri. Ele dovedesc, fără putință de tăgadă, nu doar că Unirea cea Mare, de la 1 decembrie 1918, este un act istoric pe care „Națiunea l-a făcut”, ci că ea este un rezultat al lucrărilor și al luptelor de veacuri ale poporului nostru și, în cele din urmă, al grelelor jertfe de sânge date de oștirea română, sub conducerea regelui Ferdinand I.

În mod îndreptățit, pentru înaltul ideal pe care-l avea în suflet suveranul în timpul războiului, pentru capacitatea și măiestria cu care el a condus trupele în asprele și grelele lupte și bătălii, dar și pentru modul nu doar eficient, ci strălucit în care a acționat în perioada de după război în vederea pregătirii și desfășurării Adunării istorice de la Alba Iulia, implicit a sancționării Decretului-lege prin care s-a

consemnat actul istoric de la 1 decembrie 1918, Regele Ferdinand I va rămâne înscris pentru totdeauna în istoria neamului românesc, drept rege întregitor de Neam și de Țară, de „Părintele Patriei” sau de „Părinte al României Mari”, după cum ne-am exprimat în prima parte a articolului de față.

În perioada de după înfăptuirea Marii Uniri de la 1 decembrie 1918, cu diferite prilejuri și în special în momente aniversare, suveranul României s-a referit, cu cuvinte calde și bine alese, la însemnătatea legendarei „*izbânde istorice la care ne referim*”. Într-o astfel de împrejurare, el va spune, printre altele: „*Unirea cea mare a fost cea mai frumoasă realizare a domniei mele*”.

Într-o altă împrejurare, prilejuită de întocmirea „testamentului” său, regele Ferdinand I va spune următoarele: „*Ridic până la ultima suflare ruga mea fierbinte ca Dumnezeu să binecuvânteze și în viitor soarta poporului român ... și a României întregite*”. Și după moartea ilustrului Suveran al României, care s-a petrecut în vara anului 1927, el a fost considerat, pe drept cuvânt și după merit, întregitor de Neam și de Țară.

Iată două surse istorice prin care se atestă acest limpede adevăr. Pe piatra sa de mormânt, care se află în incinta mănăstirii din Curtea de Argeș, este înscrisă următoarea inscripție: „*Aici odihnește robul lui Dumnezeu Ferdinand I, Regele României, născut la 24 august 1865 la Singmaringen (Germania – n.n.), răpus la 20 iulie 1927 la Castelul Pelișor. Luând cârma țării la 11 octombrie 1914, a tras sabia la 15 august 1916 pentru dezrobirea românilor de peste vechile hotare, înfăptuind întregirea neamului și încoronându-se în 15 octombrie 1922, la Alba Iulia, ca prim rege al românilor*”. După decesul „Părintelui” României Mari, în memoria și întru slava sa, numismații români au emis o medalie jubiliară în două variante, în bronz și în argint. Piesa are pe avers bustul fostului Suveran, îmbrăcat în veston militar, pe epoleții căruia se află însemnele de Mareșal al României, dar și această legendă: „Ferdinand I, întemeietorul României Mari”.

Numele regelui care este considerat, pe drept cuvânt fie „Părintele Patriei”, fie „Părintele României Mari”, fie „Întemeietorul României Mari”, se află consemnat, sub o denumire care trebuie nu doar reținută, ci și evocată de către urmașii săi, pe cel mai reprezentativ monument care înnobilează pământul României întregite, adică pe Arcul de Triumf, din București. Iată ce se înscrie sub cornișa impresionantului monument cu privire la Suveranul României: „*Liberator de Neam și întregitor de hotare prin ostașii săi, eroii creștinătății, Ferdinand I, domn și rege al românilor*”.

Nu putem să nu ne referim în articolul de față și la regina Maria, supranumită și ea de către românii noștri pe cât de interesant, pe atât de frumos „*Mama tuturor românilor*”, „*Mama răniților*” și „*Mama tuturor celor necăjiți*”. Legendara și nemuritoare soție a regelui „Întregitor”, atât înainte de război, pe timpul

campaniilor, dar și după aceea, a acționat, cu dăruire, cu elan și din proprie convingere, pentru îndeplinirea dezideratului și visului de veacuri ale românilor înfăptuirea României Mari.

Într-o lucrare apărută cu câțiva ani în urmă și dedicată ei, în capitalul intitulat „Zilele unei regine în vreme de război”, se consemnează, printre altele: „În timpul Primului Război Mondial, Regina Maria a uitat de rochiile elegante, catifeaua sofisticată, mătășurile fine ori dantelele prețioase și a purtat mai ales haină albă de infirmieră voalul de soră medicală a devenit mai important decât mantia de regină, iar pantofii i-a înlocuit cu cizme lungi, ca să poată merge prin noroi pe front. Zilele reginei începeau cu lungi vizite prin spitalele improvizate în care se aflau soldații răniți. Mergea prin toate saloanele, muncind cot la cot cu doctorii și cu asistentele medicale. Găsea soldați grav răniți, în situații dintre cele mai nefericite și, deși impresionant, acel tablou nu îi alunga curajul sau speranța. Umbla printre numeroasele paturi de spital și împărțea daruri de tot felul: bomboane, cruciulițe, iconițe și cărți. Dar, poate chiar mai important, ea împărțea vorbe bune, încurajări și zâmbete. Impresionați de prezența ei, soldații au numit-o „Mama răniților”. Regina se întâlnea, adesea, cu populația civilă din zona frontului sau din spatele lui. Discuta cu populația, o îmbărbăta, îi dăruia daruri modeste celor cu care se întâlnea (pungi cu mălai și cu făină, dulciuri, iconițe, cărți și chiar mici sume de bani), asigura populația că va lupta și ea, neconținut, pentru îndeplinirea înaltului ideal al reîntregirii naționale. Ea s-a comportat, mereu și mereu, ca o mamă bună pentru toți românii” după cum se consemnează și în paginile cărții din care am citat mai înainte. Iar românii aflați în structurile sus-puse ale statului sau cei de rând, au avut mare încredere în spusele reginei. Ca atare ei aveau să fie cu toții fericiți nu doar când s-a îndeplinit România Mare, ci și când regina a fost încoronată și ea, la Alba Iulia, prilej cu care pe capul ei s-a așezat o coroană lucrată după modelul celor purtate odinioară de soțiile voievozilor și demnitarilor români, lucrată artistic și împodobită cu pietre prețioase. Regina încoronată la Alba Iulia și atât de iubită de români, a condus cu dragoste, cu mândrie și cu pricepere destinele României Unite până în vara anului 1938, când s-a stins din viață, la Castelul Pelișor, din Sinaia, lăsând în urma sa o Românie Mare și întregă, în plină înflorire, iar în sufletul tuturor românilor durere și lacrimi.

O țară întreagă și mare o iubise, o admirase, iar după moarte, tot o țară întreagă a plâns-o și a regretat-o. Se spune că cu numai câteva luni înainte de intrarea în neființă a „Reginei tuturor românilor”, pe când era bolnavă, un reporter francez, luându-i un interviu, ar fi întrebat-o: „Ce ați iubit mai mult stimată și iubită regină?”

Răspunsul său a venit clar și răspicat, fără să se fi gândit prea mult. El ar fi fost următorul: „Am iubit mult, mult de tot, viața și România Mare și Unită ...

Pentru mine România Mare și Unită a fost trăire intensă, dureri și bucurii, miraj și vis, a fost ca să mă exprim în puține cuvinte, totul”. De fapt, Marea Regină a tuturor românilor spusese aceste adevăruri cu mult timp mai înainte și anume în paginile cărților pe care le publicase. După câte știm, într-una dintre aceste lucrări, intitulată „De la inima mea, la a lor”, regina a spus următoarele: „Iubirea mea pentru această țară, pe care am făcut-o a mea prin lacrimi și suspine, a ajuns pentru mine ca o religie. Mă simt legată de ea prin lanțuri de oțel, legată prin inimă, prin creier și prin sânge”.

Regele Victor-Emmanuel II a realizat unificarea Italiei prin războaie dinastice și este recunoscut ca părinte al patriei de poporul italian. Tot astfel și poporul român îl recunoaște pe regele Ferdinand I-iul ca părinte al patriei noastre pentru că a realizat unirea românilor de pe ambele părți ale Munților Carpați, adică a anexat – în conformitate cu prevederile celor două Convenții (politică și militară) încheiate cu Franța, Marea Britanie, Rusia și Italia (din Antanta) – Transilvania, Banatul, Crișana, Maramureșul și Bucovina, dar în plus și Basarabia, după ieșirea Rusiei din Antanta.

Așa cum patria adevărată pentru italieni este Italia, pentru francezi este Franța, pentru germani este Germania, tot așa și pentru noi patria este România și așa va fi mereu pentru toate generațiile de români, chiar dacă Istoria românilor nu se mai predă în învățământul preuniversitar. Câțiva demnitari au considerat că am devenit o națiune multiculturală care nu mai trebuie să aibă o identitate precisă. Ei au subminat statul național român, au călcat în picioare Constituția României, tradițiile și valorile românești și au decretat că Istoria noastră să nu mai fie studiată în școli. Prin toate aceste acțiuni îndreptate împotriva securității națiunii, ei au pus în aplicare românofobia sau antiromânismul.

Așadar, acești românofobi au atacat pe față identitatea noastră națională și patriotismul nostru sincer și ne obligă să acceptăm un patriotism „corect politic” care nu are nici o legătură cu patria și națiunea. Ei ne bagă pe gât cu forța un patriotism declarativ, adică un patriotism exprimat prin vorbe politicianiste perfide.

Adevărul este că patriotismul este indisolubil legat de patria română și de problemele României și ale majorității românilor, tot așa cum, de exemplu, este patriotismul la germani cântat pe versurile Ernst Moritz Arndt: „Was ist des deutschen Vaterland?” (Ce este patria germanilor?) – imn al Mișcării de Unire a landurilor germane.¹³⁸ Deci nu ne poate învăța pe noi o minoritate antiromânească ce înseamnă patriotismul, pentru că noi cunoaștem Istoria românilor de unde am învățat dragostea de Țară, lupta necontenită pentru apărarea intereselor naționale și păstrarea tradițiilor strămoșești.

¹³⁸ România literară, nr. 9-10, din 3 martie 2017, p. 35.

„Limba română este patria mea”, spunea Nichita Stănescu? Minoritatea antiromânească are însă un patriotism de grup care este patriotismul intereselor unui (unor) grup(uri).

Deci, patriotismul este un concept legat de o identitate națională întrucât conține limba, istoria, religia, valorile și tradițiile unei națiuni. De aceea, patriotismul trebuie învățat și în școala românească.

Instituțiile naționale trebuie să-i integreze printr-un proiect comun pe toți românii. Națiunea fără identitate și statul fără istorie nu pot să existe, adică ar dispărea pentru că nu ar mai avea un fundament și un liant care să le susțină. Eroii neamului susțin pe oasele lor națiunea și statul român, căci acestea două sunt clădite pe osemintele strămoșilor noștri.

Revoluționarii români din anul 1848 au luptat pentru înfăptuirea Unirii din anul 1859; ei sunt acei patrioți care au realizat Unirea Mică a celor două principate românești la 24 ianuarie 1859 prin alegerea colonelului Alexandru Ioan Cuza de două ori ca domnitor atât la Iași, cât și la București. Pe acești patrioți îi venerăm și îi considerăm primii părinți ai statului român deoarece ei sunt fondatorii României. Generația de atunci nu a avut condițiile istorice necesare și suficiente pentru a îndeplini opera lui Mihai Vodă Viteazul. Dar visul de aur al poporului român s-a îndeplinit în etape profitând de conjunctura geopolitică și geostrategică și de alianțele încheiate cu marile puteri care ne garantau Marea Unire.

Condițiile istorice din timpul Marelui Război ne-au ajutat să realizăm visul de veacuri al neamului românesc. Generațiile de atunci și-au dovedit patriotismul prin fapte, nu prin vorbe ca politicienii de azi, iar generația de azi este chemată să continue ceea ce au construit înaintașii lor și să apere patria română.

„Astăzi ne este dat nouă să întregim opera lor, închegând pentru totdeauna ceea ce Mihai Viteazul a îndeplinit numai pentru o clipă, unirea românilor de pe cele două părți ale Carpaților”. Armata României sub conducerea regelui și a generalului (care a devenit mareșal) Constantin Prezan a oprit, în vara anului 1917, ofensiva Puterilor Centrale la Mărăști, Mărășești și Oituz și a apărut, în anul 1918, pe reprezentanții tuturor românilor care s-au adunat la Chișinău (27 martie), Cernăuți (28 noiembrie 1918) și la Alba Iulia (1 decembrie) pentru a decreta/hotărî unirea cu Regatul României.”

Bibliografie selectivă

- *** *Cuvântări de Ferdinand I, regele României, 1889-1922*, București;
- *** *Testamentul regelui Ferdinand, făuritorul României Mari*, București, 1927;

- AVRAM P. C-tin., AVRAM C.T., *Conducători de neam și țară, mari personalități publice din istoria românilor*, Arad, 2003;
- BUDIȘTEANU G.N., *Mărturii contemporane. Regele Ferdinand I. Amintiri de la cei ce i-au apropiat*, București, 1933.
- CIOROIANU A., SIMINA M., *Maria a României. Regina care a iubit viața și Patria*, București, 2015.
- CRISTACHE Ghe., TUCĂ F., DOBRE C., *Voievozi, Domnitori, Principi, Regi, Președinți și alți Șefi de stat din spațiul românesc. Dicționar*, Ediția a 2-a adăugită, București, 2006;
- GANE C-tin., *Trecute vieți de doamne și domnițe*, Vol. I și II, București, 1940;
- IORGA N., *Oameni care au fost*, vol. I și II, București, 1936;
- KIRIȚESCU C-tin., *Un erou legendar. Personalitatea sufletească a regelui Ferdinand I*, București, 1929;
- MOGHIOR N. DĂNILĂ I., MOISE I., *Ferdinand I, Cuvânt pentru întregirea neamului*, București, 1994;
- TUCĂ F., CRISTACHE Ghe., *Altarele eroilor neamului*, București, 1994;
- TUCĂ F., IONESCU N., RAICU R., *Epopeea anilor 1916-1918. Războiul pentru Făurirea României Mari*, București, 1998;
- TUCĂ F., SITEANU., DOMNIȘORU L., POPESCU M.C., *Cei opt mareșali ai României*, București, 2014;
- WALBE E., *Ferdinand I, întemeietorul României Mari*, București, 2004.

